

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnopozirote.rs

Издаје Народно позориште у Београду

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ПРОСЛАВИЛО 144 ГОДИНЕ ПОСТОЈАЊА

Поглед у будућност

Свечаним програмом под називом „Поглед у будућност“, у оквиру којег су додељена годишња признања, Народно позориште у Београду је у четвртак, 22. новембра, прославило 144. рођендан.

Прослава је започела кратким историјским уводом и инсертима из 13 премијера и две премијерне обнове изведене између два Дана позоришта: „Живот је сан“, „Мизантроп“, „Хенри Шести“, „Зли дуси“, „Неспоразум“, „Важно је звати се Ернест“, „Стаклена менаџерија“, „Грађанин племић“, „Женски оркестар“, „Дон Пасквале“, „Дон Карлос“, „Кармен“, „Сестра Анђелика“, „Наполи“ и „Петар Пан“.

Представе Народног позоришта су игрane на домаћим и иностраним фестивалима и смотрама као што су Културна олимпијада у Лондону, Глумачке свечаности „Миливоје Живановић“ у Пожаревцу, Позоришни маратон у Сомбору, Бојчинско културно лето у Сурчину, „Тврђава театар“ у Смедереву, Будва град театар, „Вуков сабор“ у Тршићу, „Театар у једном дејству“ у Младеновцу, Бијенале црногорског позоришта у Подгорици и Вршачка позоришна јесен. Нису изостала ни признања и награде: Народно позориште је освојило Награду „Музика класика“ у категорији „Музичка институција године“ и Специјалну златну медаљу „Јован Ђорђевић“ које додељује Српско народно позориште из Новог Сада; представа

„Хенри Шести“ је освојила Награду за најбољу представу на Позоришном фестивалу „Театар у једном дејству“ у Младеновцу, а „Неспоразум“ је проглашен најбољом представом на Бијеналу црногорског театра у оквиру „Селекције Плус“.

И наши уметници из сва три ансамбла су освојили бројне појединачне награде. Игор Ђорђевић је лауреат Награде „Петар Банићевић“ и Награде жирија и публике на Глумачким свечаностима „Миливоје Живановић“, Хон Ли је добио Награду „Оскар Данон“, а Снежана Савичић Секулић Награду „Музика класика“ у категорији „Женски извођач године“. Љиљана Благојевић је лауреат Награде за животно дело „Жанка Стокић“, Награде „Сергеј Бондарчук“

за изузетан допринос светској кинематографији и Награде „Златна антена“ за најпопуларнију глумицу у сезони 2011/12. на другом Фестивалу домаћих играних серија ФЕДИС. Јовица Бегојевић и Јован Веселиновић су добитници Награде Фондације „Милорад Мишковић“, а Милош Маријан Награде „Радомир Вучић“ и Награде „Наташа Бошковић“ за најбољу интерпретацију класичног или неокласичног стила у области балетске уметности. Драмска уметница Радмила Живковић, драматург Ивана Димић, костимограф Марина Вукасовић Меденица и првак балета Константин Теша, добитници су Награде „Златни беочуг“ коју додељује Културно просветна заједница Србије.

(наставка на странама 2 и 3)

Премијера

Софокле

АНТИГОНА

Редитељ
Јагош Марковић

14. децембра, 19.30

Велика сцена

ПОЗОРИШНЕ
НОВИНЕ вечерње **НОВОСТИ**

ПОПУСТ

ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ

20%

ПОХВАЛЕ

По одлуци Управног одбора, Похвале за резултате у раду од изузетног и посебног значаја за успешну активност Народног позоришта у Београду за сезону 2011/12, добили су драмски уметници Марија Вицковић, Милош Ђорђевић, Ненад Стојменовић, Нада Шаргин, Александар Ђурица, ансамбл представе „Кир Јања“, ансамбл представе „Женски оркестар“; балетски уметници Ада Распор, Нелка Лазовић, Милош Марјан, Игор Пастор, Милош Кеџман, ансамбл представе „Александар“; Хор и Оркестар Опере; шеф службе за извођење представа Драган Ђукнић, мајстор светла Миодраг Миливојевић, миксер светла Александар Вучковић, миксер светла Игор Вукојевић, главни гардеробер Катарина Петровић, реквизитер-оружар пиротехничар Мирослав Петровић, декоратери у Техничком сектору, транспортери у групи декоратера; извршни директор Јасмина Зотовић, пословни секретар Љубинка Вуловић, Служба за правне и кадровске послове, дистрибутер позоришног материјала Драгица Лазаревић, технички уредник у Издавачкој и истраживачко-документационој делатности Јован Тарбук, сарадник за Издавачку делатност Марија Милић, сарадник за односе са јавношћу Оливера Живковић и Група хигијенског одржавања.

ЗЛАТНЕ ЗНАЧКЕ

Признање које се додељује за 20 година рада у Народној позоришту, Златну значку, ове године су добили: Мила Драгичевић, Далија Иманић, Маја Варићак, Маргарета Бага, Игор Каракаш, Божидар Ђуровић, Дарко Томовић, Гордана Томић, Петар Торбица, Драган Бенчић, Борис Максимовић, Јасмина Зотовић, Јелица Стевановић, Машинка Перић, Миосава Васић, Александар Шапкин, Горан Живојиновић, Никола Иваниш, Бранко Поповић, Стеван Наумовић, Слободан Скакић, Горан Ђурић, Рајко Арбутина, Радисав Момировић, Живорад Петровић, Љубивоје Савић, Војислав Спасојевић, Бранислав Стојиљковић, Љиљана Стојиљковић, Срђан Пушељић и Катарина Петровић.

НОВИ ПЕНЗИОНЕРИ

Традиционално, на Дан позоришта Национални театар се Повељом за дугогодишњи рад у Кући опрашта од колега који су у претходној години отишли у пензију. Ове године то су Светлана Бојчевић Цицковић, Предраг Ејдус, Ненад Јеремић, Светлана Марковић, Часлав Богоински, Неда Божић Пиварски, Данило Ралевић, Томислав Зорић, Миро Белић, Стеван Наумовић и Мирослав Петровић.

НАСТАВАК СА НАСЛОВНЕ СТРАНЕ

Глумица Вјера Мујовић, првакиња опере Александра Ангелов и кустоскиња Зорица Јанковић, награђене су „Златном значком“ Културно просветне заједнице Србије. Ана Павловић је добитница Награде „Терпсихора“ коју додељује Удружење балетских уметника Србије, а Теодора Спасић је освојила бронзану медаљу у финалу Светског такмичења младих балетских уметника од 18 до 28 година у Истанбулу. Радмила Живковић је освојила и Награду за најбољу глумицу на четвртом Међународном амбијенталном позоришном фестивалу „Тврђава театар“, а на истом Фестивалу Награду за најбољег глумца је освојио Игор Ђорђевић. Марко Николић је освојио Награду за животно дело „Павле Вуисић“ на Филмским сусретима у Нишу, Наташа Нинковић је лауреат Награде за најбоље глумачко остварење на 11. позоришним свечаностима „Жанки у част“, а Предраг Ејдус је добитник Специјалне награде на 20. фестивалу класике „Вршачка позоришна јесен“.

У току протекле године, прославили смо и неколико јубилеја: Шекспирове „Веселе жене виндзорске“ су обележиле 50. извођење, „Хасанагиница“ Љубомира Симовића 100, а комедија Милоша Николића „Ковачи“ 150. извођење, док је „Велика драма“ Синише Ковачевића прославила 10 година од премијере. Поред тога, Народно позориште је наставило да негује сарадњу са домаћим и иностраним театрима и уметницима, отворена су врата

младим позоришницима кроз пројекат „Млада балканска драма“, а у сва три уметничка ансамбла су током целе сезоне гостовали бројни уметници из земље и иностранства.

Пре уручења годишњих награда, у име досадашњег Управног одбора, присутнима се обратио председник Славко Царић који је оценио да је то тело у претходне четири године урадило много: „Успели смо да консолидујемо Народно позориште, пре свега финансијски, и

ног позоришта у сезони 2011/12. су добили Душанка Глид Стојановић (за улоге Варваре Петровне у представи „Зли дуси“, Леди Брекнел у представи „Важно је звати се Ернест“ и Арсиноје у представи „Мизантроп“), Небојша Кундачина (за улоге Лорда Талбота у представи „Хенри Шести“ и Оронта у Молијеровом „Мизантропу“), Ивана Димић (за изузетан драматуршки рад на представама „Хенри Шести“ и „Женски оркестар“), Јанко Синић (за улоге у операма „Кармен“ и „Трубадур“), те Јован Веселиновић и Дејан Коларов, обојица за улогу Александра Великог у балету „Александар“. Награда за изузетно значајан укупан радни допринос је додељена Реквизити у Техничком сектору.

Велико признање, које се додељује поводом значајних активности у животу и раду Народног позоришта, Плакету, ове године су по одлуци Управног одбора добили Предраг Ејдус и Јавно предузеће

Награда „Раша Плаовић“ Игору Ђорђевићу

„Сава центар“ из Београда, док су по одлуци управника, Печат који се додељује поводом посебног доприноса животу и раду Народног позоришта, добили драмски писац и дугогодишњи директор Дrame Миодраг Илић, и првак балета, дугогодишњи педагог и једно време директор Балета Душан Симић. По одлуци управника је додељен и Сребрњак за дугогодишњи допринос Народној позоришту: Сузани Шуваковић Савић за велики допринос учешћем у репертоару Опере; Александри Ангелов, за припрему

мислим да га остављамо у бољем стању него што смо га нашли. Наредној управи, будућем управнику, будућем Управном одбору и свим запосленима, желимо много успеха“, рекао је Царић.

Уследили су говор в. д. управника Дејана Савића и додела признања. Награда за најбољу представу је додељена „Хенрију Шестом“ Вилијама Шекспира, у режији Никите Миливојевића. Награду Народног позоришта за најбоља индивидуална премијерна уметничка остварења у оквиру репертоара Народ-

У МУЗЕЈУ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА ОТВОРЕНА ИЗЛОЖБА О ЧАНГАЛОВИЋУ

Уметник капиталног

Свечаност поводом Дана позоришта је настављена у Музеју Народног позоришта отварањем изложбе „Мирослав Чангаловић – певач и глумац“ ауторке Зорице Јанковић.

У име Куће, присутнима се обратио в. д. управника Дејан Савић, који је казао да му је веома драго што се баш овом изложбом обележава други рођендан

Музеја. Говорећи о Чангаловићу, Савић је истакао да је у историји београдске Опере Чангаловић остао упамћен као уметник „капиталног гласа“. Савић је додао да ће управа Позоришта предложити да све корепетиторске собе у Кући, као и оркестарска и хорска сала, добију имена по нашим оперским великанима, закључивши да је сигуран како ће једна од њих добити име по Мирославу Чангаловићу.

О уметничком путу и богатој каријери оперског великана говорила је и примадона Радмила Бакочевић која је, између осталог, казала како је имала срећу да своје највеће улоге оствари управо са, како су га колеге из милоште звале, Миром, нагласивши да Чангаловић није имао само раскошан глас, него је био и врхунски уметник.

Госпођа Мирјана Чангаловић, која је у породичној збирци

и интерпретацију Кармен у истоименој опери; Светлани Бојчевић Цицовић, за велики лични допринос раду Опере; приватном предузетнику Радомиру Васу за донацију харфе Народном позоришту, социјалној радници Бранки Голубовић за велики допринос раду и функционисању Народном позоришта, те вајару Томету Серафимовском који нам је поклатио своје дело, бисту Мије Алексића.

Као и увек, круну свечаности је представљала додела Награде „Раша Плаовић“ за најбоље глумачко остварење на београдским сценама између два Дана позоришта, коју је ове године добио Игор Ђорђевић за улогу Николаја Всеволдовича Ставрогина у нашој представи „Зли дуси“ Фјодора Михајловича Достојевског, у драматизацији и режији Тање Мандић Ригонат. Ђорђевић је у лику Ставрогина „сабрао све своје немало искуство, да оствари ову значајну креацију“, наводи се у образложењу жирија које је прочитао председник, драмски уметник Предраг Ејдус. „Лик Ставрогина један је од најнеобичнијих, најсложенијих и најзачуднијих ликова модерне – не само драмске литературе. Загонетку Ставрогина, његову унутарњу трагичку реалност и његово спољашње ‘револуционарно оргијање’, како каже Николај Берђајев, могао је да одгонета само глумац који је у мислима већ имао трагичко искуство Софокловог Цара Едипа, Хорватовог Фигара или Еврипидовог Пентеја, а у телу сећање на цео репертоар комичких улога које је годинама градио невербалним, могли бисмо рећи бастеркитоновским средствима – од Голдонијевог Ижета у ‘Рибарским свајама’ до Фријеша у ‘Тишини трезних’ Гезе Чата или Кањоша Мацедонића у истоименој драми Виде Огњеновић“, пише, између осталог, у образложењу. Примивши Награду, Ђорђевић је рекао да му је ово признање велика част и захвалио свима који су учествовали у рађању представе „Зли дуси“, као и публици, а Награду је посветио кћерки Петри.

■ Микојан Безбрадица ■

ПРИВИЛЕГИЈЕ И ОДГОВОРНОСТИ

Обраћајући се бројној публици, в. д. управника Дејан Савић је рекао да му је веома драго што му се поново указала прилика да буде на „овом часном, одговорном и озбиљном месту са којег се води једна од најважнијих институција културе српског народа, грађана Србије и уопште наше културне историје“. Савић је министру културе и његовим сарадницима захвалио за поверење које су му указали, као и свом претходнику Божићу Ђуровићу „који се трудио да одговорно и савесно води ову кућу“ и свим запосленима. Он је казао да је веома поносан због тога што су акта која су писана у време када су, од 2005. до 2007. он и његов помоћник, оперски певач Александар Стаматовић који исту функцију поново обавља, били на руководећим местима у Позоришту, и даље на снази. „То је, свакако, знак да смо се и у оно доба, а верујте да ће тако бити и сада, крајње озбиљно и одговорно трудили да ову кућу водимо оним правцем за који сматрамо да је исправан“, нагласио је Савић.

Према његовим речима, Народно позориште ће у будућности настојати да едукативни и просветитељски елемент поново врати у први план. Оценио је да Народно позориште у свом саставу има врхунске уметнике као и изванредне стручњаке у свим другим секторима и додао да са тог аспекта за своју егзистенцију не мора да се брине. „Народно позориште је данас у прилично повлашћеном положају у нашем друштву. Али, привилегије не иду без одговорности. Сведоци смо материјалних тешкоћа у градским позориштима, а ми тај проблем немамо. Самим тим и наша одговорност за оно што ћемо у наредном периоду постићи је неупоредиво већа. Ми смо велика и стара кућа која остварује и сопствене приходе. Са овог места, желео бих да апелујем и на Владу и на министра да она идеја, према којој директни буџетски корисници имају обавезу да враћају средства у буџет, можда, буде преиспитана“, додао је и нагласио да је пред Националним театром „једна врло активна и уметнички захтевна година“. Међу првим уметничким задацима, он је навео обележавање 17 векова Миланског едикта у чију прославу ће Народно позориште бити укључено са сва три сектора. „Чекају нас озбиљни послови на значајном уметничком подизању нивоа Народном позоришта, јер ова Кућа мора сама да се оријентише према најбољима и да стреми ка највишим уметничким, радним и осталим циљевима“, истакао је Савић.

М. Б.

Гласа

чувала драгоцене очеве предмете – сведоке његове певачке и глумачке каријере, и која је део те збирке поклатила нашем Музеју, отварајући изложбу је истакла како је њен отац приватни и уметнички живот посветио свом вољеном Народном позоришту. „Иако у Народно позориште после

пензионисања више није долазио, оно је остало у његовом срцу до краја. Велико задовољство и част ми причињава отварање ове изложбе. Много захвалности дугујем дивним људима из Музеја и руководству Народном позоришта што су направили ово мало подсећање на само једног од великана који су прошли овом сценом“, казала је Мирјана Чангаловић.

■ М. Безбрадица ■

ДЕЦЕМБАР 2012.

ИЗЛОЖБЕ

• ПРВА ПОСТАВКА
• МИРОСЛАВ ЧАНГАЛОВИЋ – ПЕВАЧ И ГЛУМАЦ
аутор Зорица Јанковић

ПРОМОЦИЈЕ

12. 12 | 18.00 Весна Крчмар, МЕЛАНИЈА БУГАРИНОВИЋ – ПРИМАДОНА ЧАРОБНОГ ГЛАСА, издавач Музичка омладина Новог Сада, 2011.

КОНЦЕРТ

16. 12 | 18.00 ИГРА, ауторски пројекат Зорице Митев Војновић

СУСРЕТИ

20. 12 | 18.00 ПРЕДРАГ ЕЈДУС, драмски уметник

ИЗЛОЖБА

22. 12 | 18.00 ДР БРАНИСЛАВ ВОЈИНОВИЋ (1892–1951) ПОЗОРИШТЕ КАО ЖИВОТ, аутор др Душица Бојић

ЈУБИЛЕЈИ

29. 12 | 18.00 КИР ЈАЊА – 20 ГОДИНА ОД ПРЕМИЈЕРЕ, сусрет са уметницима

ОТВОРЕНА ВРАТА

29. 12 | 12.00

Музеј Народном позоришта у Београду. Тел: 328 44 73

ШКОЛСКИ ЧАС

Сусрети уметника Народном позоришта и ученика београдских школа наишли су на веома топао одзив и постали један од омиљених догађаја у нашем Музеју. Почетком прошлог месеца, са популарним драмским уметником, новим чланом нашег театра Иваном Босиљчићем, имали су прилике да се боље упознају ученици Основне школе „Јосиф Панчић“ и Гимназије „Милутин Миланковић“, сазнавши, између осталог, да је одувек волео књижевност, нарочито поезију, да је у родном Ужицу још у средњој школи основао бенд „Рок апотека“ у којем је био певач, као и да је у то време чувени филм „Бриљантин“ гледао чак 38 пута. Све ове ране љубави је потом објединио у глуми, коју је завршио на Академији уметности у Новом Саду у класи Виде Огњеновић. Захваљујући Београђанима који су, како је рекао, „људи који те прихватају раширених руку и дају ти све од себе“, већ десет година осећа да и сам припада овом граду.

Р. П. Н.

ПРОМОЦИЈА

Књига „Позоришно дело Милана Грола“, представљена је у Музеју Народном позоришта 15. новембра. Аутор овог значајног дела је познати театролог, један од најбољих познавалаца историје нашег театра, Зоран Т. Јовановић, који се већ годинама бави проучавањем Грола и његовог дела. За то време је приредио три књиге овог значајног књижевника, политичара, позоришног реформатора и дугогодишњег управника Народном позоришта, које је својевремено објавила наша Издавачка делатност – „Из позоришта преткумановске Србије“, „Позоришне критике и есеји“ и „Кроз књиге и догађаје“. Обимну биографску студију о Гролу у издању Матице српске из Новог Сада, окупљенима у Музеју су, поред аутора, представили и проф. др Мира Радојевић, проф. др Драгана Чолић Биљановски и директор Позоришног музеја Војводине Зоран Максимовић. Читаоци Позоришних новина већ неколико месеци прате фелтон „Слојевита личност Милана Грола“, који је настао на основу делова из ове књиге.

Ј. С.

НОВИ-СТАРИ ЧЛАНОВИ ДРАМСКОГ АНСАМБЛА

Конкуренција значи напредак

У нову сезону, драмски ансамбл Народног позоришта је заборачио ојачан новим члановима. Наиме, почетком октобра, са Теразија је дошао Иван Босиљчић, после њега потпис на верност Националном театру је ставила Слобода Мићаловић, а потом Бојана Бамбић и Небојша Дугалић који су раније већ били у ангажману.

У изјави за Позоришне новине Босиљчић, носилац више главних рола у Позоришту на Теразијама, каже да је веома срећан што је добио позив за ангажман у овој, како је рекао, славној театарској кући. „Свестан сам да долазим међу глумачке бардове, међу највећа имена српског глумишта. Ова кућа представља веома битан део српске историје, опште и позоришне. Много се радујем што сам овде, јер се у ансамблу налази можда и најбољи део моје глумачке генерације, мојих колега из класе професорке Виде Огњеновић, као и из других паралелних класа“, истиче Босиљчић који тренутно игра у представи „Кањош Мацедоновић“ на сцени Народног позоришта. „Дакле, знам да долазим међу пријатеље, али радује ме и што долазим у добру конкуренцију. Без добре конкуренције нема ни напретка, а томе се овде надам“, додаје овај глумац који је ширу популарност стекао и улогама у неколико веома гледаних телевизијских серија.

И Слобода Мићаловић, некадашња чланица Југословенског драмског позоришта, каже да јој веома прија што је постала члан Националног театра и наглашава да јој то представља велику част и задовољство. „Верујем да ћемо лепо сарађивати и наставити путем који су већ годинама стварали наши највећи глумци. Желим да захвалим онима који су веровали да је мени место баш у овом позоришту и ансамблу. Задовољство је велико, а одговорност још већа. Добро дошли у Народно позориште“, поручује Слобода која је глуму на Факултету драмских уметности у Београду уписала 1999. у класи проф. Предрага Бајчетића, а дипломирала код проф. Драгана Петровића Пелета. Она, као

и Босиљчић, тренутно игра само у „Кањош Мацедоновићу“ у којем је први пут наступила 10. априла ове године када је у улози Ивке заменила Зорану Бећић. На тај начин, Мићаловићева је после десетогодишње паузе поново стала на сцену Народног позоришта, где је 2002. дебитовала у представи „Комендијаши“, у режији Предрага Бајчетића.

Нови-стари члан драмског ансамбла постала је Бојана Бамбић коју публика Националног театра тренутно може видети у представама „Госпођа министарка“ и „Фигарова женидба и

могла рећи какав је осећај када се вратите. Радујем се будућем раду и новим улогама“, каже Бојана која је, осим у позоришту, глумила у више филмова и телевизијских серија.

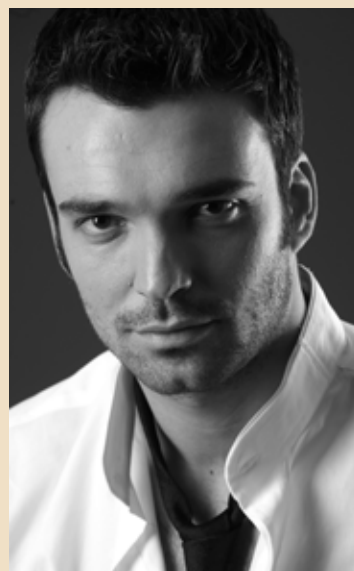
У старо глумачко „јато“, после неколико година паузе се вратио и Небојша Дугалић који се, поред глуме и режије, веома успешно бави и педагошким радом на Академији уметности. „Радујем се повратку на место свог професионалног глумачког почетка. Репертоарску традицију Националног театра доживљавам као природни амбијент свог

Слобода Мићаловић

Бојана Бамбић

Иван Босиљчић

Небојша Дугалић

развод“, у улогама Соје и Марселине. „Народно позориште је део мог бића, личног и професионалног. Откад знам за себе, ја сам у Народно позоришту, само на различите начине. Играм у овом театру од своје дипломске представе, ‘Јача’ Аугуста Стриндберга на Сцени ‘Пети спрат’ 2003. године, тако да никада нисам ни одлазила да бих

глумачког пута, тако да и свој повратак узимам као природан. Надам се да ће тај повратак бити на обострану радост досезања неких нових домета“, каже Дугалић који је дипломирао 1994. године на Факултету драмских уметности у Београду у класи професора Владимира Јевтовића.

■ Микојан Безбрадица ■

ИНТЕРВЈУ | ДЕЈАН МИЛАДИНОВИЋ

Уверен сам постоји бе

Нови вршилац дужности директора Опере Народног позоришта, оперски редитељ Дејан Миладиновић, своју успешну каријеру остварио је на нашој и светској оперској сцени. Он је „дете уметности“, како Италијани називају ствараоце потекле из породице уметника. Био је уметнички директор Опере Српског народног позоришта у Новом Саду, Опере Народног позоришта у Београду, Опере и театра „Мадленианум“, оперског позоришта Универзитета у Даласу и Универзитета Јужне Калифорније у Лос Анђелесу, где је био и професор глуме и режије. Педагошким радом се бавио и на ФМУ у Београду и у Оперском студију Народног позоришта у Београду. У његовим режијама ужива и америчка публика (у Њујорку, Атланти, Даласу, Детроиту, Милвокију, Сан Дијегу, Њу Орлеансу...), као и канадска (у Винипегу, Ванкуверу), а однедавно и у Едмонтону, где је „Аида“ у Миладиновићевој режији увек распродата.

С обзиром да сте били директор Опере Народног позоришта од 1997. до 2001. године, али и да каријеру редитеља успешно градите у иностранству, како процењујете протекли период на нашој и светској оперској сцени?

У поменутом периоду овдашњи љубитељи опере су добили могућност да на телевизији, попут Mezzo канала, стекну делимичан увид у збивања на иностраним оперским сценама на којима све више расте значај режије. Ту влада мешавина изузетних креативних помака у етаблирању нововековног оперског сценског језика, али има и сасвим бесмисленог и штетног ларпурлартизма. Из тог распона код нас се некако чешће пресликавају, понекад чак и дословно, оне мање успешне верзије, ваљда зато што је и за копирање сјајних остварења потребна солидна умешност. Мимо тога, остало је тек неколико часних изузетака.

О нашој оперској сцени у протеклој деценији не бих опширније јер, нажалост, нисам у 21. век ушао са Народним позориштем, иако сам истом увек био доступан. Тек 2011. године сам позван да режирам Пучинијев „Плашт“ за наш Оперски студио, режију сам поконио позоришту јер сматрам да

Моји пријатељи често, мислећи на мог оца, мајку, мене и моју ћерку, кажу: „Твоја породица је кроз три генерације уградила у Народно позориште преко сто година своје уметности“. У питању је културни континуитет, а култура без континуитета не постоји. Свест о томе се код нас сада донекле формира, али веома полако и делом наопако. Тако се веома често може чути израз „традиционална манифестација“ за нешто што се догађа тек други-трећи пут?! Традиције се код народа срећније историје мере вековима, а ми немамо стрпљења ни за декаде, него се проглашава за традиционално и оно од јуче и прекјуче. Плашим се да такав скоројевићки медијски приступ у кореспонденцији са менталитетом свикнутим само на тежње „од данас за сутра“ и кратковид став „после мене потоп“, више изопачује свест о континуитету културе, него што је подржава.

је брига о новом оперском нараштају императив. Исте године сам обновио своју режију Вердијевог „Атиле“, па се тако, безмало метафорично, показало да сам припадао и да ћу припадати Народно позоришту, упркос политичким или клановским комбинаторикама или личним суревњивостима или ко зна већ чему... што ни сам не разумем.

У Америци сам, међутим, имао више од двадесет режија са, како медији наводе, изузетним успехом. Сарађивао сам са врхунским певачима и диригентима, међу којима бих издвојио диригента Цулијуса Рудела, оснивача Њујоршке градске опере и живу легенду америчког оперског живота.

Између тих гостовања, покушао сам да изврсно ансамблу новосадске Опере донесем репертоарско освежење, потом сам пре-

да култура не з континуитета

толиким сценским заостајањем опере. Као и музички и драмски образован редитељ, постао сам у нашој оперској средини, тада југословенској, авангарда – убрзо општеприхваћена и добро дошла у оперским кућама тадашње Југославије. Мој нови приступ, у то време, један музиколог је дефинисао овако: „Миладиновић мисли музику“. Заиста, нисам прибегавао лажној модернизацији, него сам трагао за савременом логиком збивања која би се уклопила у драматургију одређене опере, не заборављајући притом да музика мора у потпуности да буде основ за максимал-

шао у „Мадленианум“, где сам провео три сезоне у истом покушају, оснаженом и мојим двома режијама, футуристичком верзијом „Хофманових прича“ и сајбер гејшом као насловним ликом опере „Мадам Батерфлај“.

Из Вашег угла, колико је савремена оперска публика у могућности да препозна аутентичну модерну режију и одвоји је од „преваре“ данас свеprisутне у уметности уопште?

Некада сам се, као млад редитељ, жестоко борио против догми и шаблонског копирања које је царовало на оперској сцени у време када су се опером ретко бавили професионални редитељи. Драмско позориште је тих шездесетих и седамдесетих година прошлог века већ увелико јурило најразноврснијим аутостадама, а ја сам се као „дете опере“ тешко мирио са

ну провокацију маште. С обзиром да музика пружа безброј идеја и приступа, селекција мора да буде брижљива, а одабрани приступ мора бити кохерентан и доследан музичкој мисли. Зато је оркестарска партитура за мене извор свега – и дизајна светла, декора и костима и мизансцена и одабира глумачких средстава, дакле, извор комплетне представе. Музички утисак мора бити повезан са визуелним утиском, који је адекватан и тачан, само тако настаје добра оперска представа, а онда је споредно да ли је модерна или не. Ко тим путем не уме да иде и није способан да креира добру представу, спас тражи у помодним трендовима који су исти шаблон као и некадашњи конзервативизам. Тако је, на пример, минимализам уназадио оперску сцену и свео је на концерт у ко-

стимима. У Америци, где је публика конзервативнија и не воли подвале, то називају „Euro-trash“. И што је бизарнија представа то публика више протестује, али редитељи постају славнији. Такве представе руше квалитет и одбијају публику од позоришта. Срећом, сада то већ излази из моде. Наравно, повратак на старо није решење, а нови путеви се сувише споро откривају. Ја и данас помно пратим шта се дешава, на пример, на пољу 3D видео анимације и користим у својим представама савремену технологију. За будућност опере је веома важно и иновирање стваралаштва које је код нас дуго било у стагнацији. Зато сам последњих година написао, са својом супругом, либрета за две комичне опере: „Мандраголу“ Ивана Јевтића и „Веселе попове банатске“ Дејана Деспина (по Сремчевом роману „Поп Ђира и поп Спира“) која би тек требало да буде изведена. Потом сам завршио и трећи либрето за оперу о којој ће ускоро тек бити речи.

Из искуства рада у Америци, да ли је могуће нешто од њихових решења, од уметничких до организационих, применити код нас?

Могуће је, али је предуслов изузетни професионализам, попут америчког, и то ентузијастични професионализам. Међутим, на основу искуства током мог рада на двома представама прошле године, закључио сам да се у београдској Опери некако изгубила радост стварања. То се ваљда дешава када се недостатак уметничког ауторитета бахато замењује ауторитетом руководеће функције. Осетљиво биће уметника то не подноси. Зато ми се чини да је мој основни задатак овога тренутка да вратим свима у Опери радост стварања кроз тимски рад и уз размах маштовитости и креативности које иначе красе наше дивне уметнике. Ту посебно млади уметници уносе свежи дах и зато су увек имали и имаће сву моју подршку. Наравно, ни старији, значајнији чланови Опере неће бити у запећку, јер подједнако поштујем квалитетан рад, и минули, и текући, и будући. И не сматрам да моја уметничка репутација треба да служи некаквој мојој доминацији и успостављању моћи, него треба свима да пружи добре савете и прави подстрек.

■ Вања Косанић ■

Писањем против беса

Завршени су конкурси за драмски текст у оквиру пројекта „Млада балканска драма“, а у организацији Народног позоришта у Београду и Театра младих „Николај Бинева“ из Софије. Жири нашег националног театра се већином гласова определио за „Центар за принудно слетање“ Горане Баланчевић, а жири из Софије за текст Ивана Димитрова „Временска болест“.

На церемонији уручења Наградe у Музеју Народног позоришта казали сте да сте у овој драми скупили сав бес своје генерације. Ко су, заправо, јунаци те приче?

Да нисам бесна вероватно се не бих ни бавила писањем. Дуго сам посматрала себе и своје колеге, али и остале младе људе око себе, слушала сам и гледала њихове свакодневне приче и решила да их изнесем на светлост дана. Неко о томе мора да проговори, а ја сам осетила да је то мој задатак. Јунаци наше свакодневице и моје драме су млади, амбициозни људи, који знају ко су и шта желе, али им је онемогућено да буду оно што јесу. То су особе натеране да се самостално подвргну тоталној деформацији сопствене личности, да се одрекну снова и жеља, људи од којих се очекује да постану аутомати, који ће – наравно као такви, деморалисани и сведени на функцију – допринети овом друштву. Центар за принудно слетање постоји, он је свуда око нас, али се о њему ћути.

Са драмом „Огвођена“, прошле године сте победили на конкурсe Удружења драмских писаца Србије и тиме постали прва жена и најмлађи добитник Наградe „Бранислав Нушић“.

Нушићеве драме су прве које сам икада читала у животу. Имам дислексију, јако касно сам научила да пишем и сећам се да сам читајући његове комедије мислила: „Како је ово лепо написано, ја то никада не бих могла, а волела бих“.

Иако је моја дипломска драма са сонговима, „Огвођена“, оцењена као тотални промашај на ФДУ, ја сам је ипак послала на Конкурсу. Веровала сам да сам урадила праву ствар и победа ме је још више убедила у то! Комад је уврштен и у избор од 600 драма насталих у целом свету а чији су аутори жене, и имала је јавно читање у Стокхолму августа ове године, на конференцији Woman Playwrights International. То је моја прва велика награда, коју ћу увек памтити.

Какви су вам даљи планови, шта би могла бити тема Вашег новог комада?

Тренутно радим на новим драмама које се баве проблемима тинејџера и породичним насиљем, тачније положајем злостављених

жена које су биле принуђене да почине злочин како би се заштитиле. То су болне теме и користим искуства жена из затвора, и једноставно морам о томе да пишем! Поред драме, завршила сам и своју прву збирку прича, спремам се за афричке студије и истражујем приче о животима Африканаца који су живели у људским зоолошким вртovima. Радим на концепту забавног перформанса који ће се бавити свакодневним животом људи оболелих од улцерозног колитиса и Кронове болести, и мудро развијам план како да у поправним домовима и/или у затвору успешно организујем радионицу креативног писања, јер имам велику жељу и снагу да се тиме у будућности бавим.

■ Микојан Безбрађица ■

СОФОКЛОВА „АНТИГОНА“ НА СЦЕНИ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

Повратак античкој трагедији

Трећа премијера „Антигоне“ у историји Народног позоришта је заказана за 14. децембар 2012. Представа режира Јагош Марковић који је и аутор сценографије, драматург је Молина Удовички Фотез, костимограф Бојана Никитовић, Владимир Петричевић је аутор дизајна звука, а др Љиљана Мркић Поповић брине да превод Милоша Ђурића буде адекватно презентован са сцене. У насловној улози је Вања Ејдус, Креонта игра Драган Мићановић, Вјера Мујовић тумачи Исмену, Ђурија Цветић се појављује у улози Хора, Михаило Јанкетић је Тиресија, Бојан Кривокапић игра Стражара, Александар Срећковић Гласника, Александра Николић Еуридику, а Хемона – Момчило Оташевић.

Прва премијера „Антигоне“ у преводу др Данила Трбојевића и режији Сава Тодоровића, била је 8. септембра 1905. Играна је уз премијеру Плаутове комедије

„Хвалиша“, коју је такође превео Трбојевић и режирао Тодоровић. Улогу Креонта је тумачио Љуба Станојевић, Евридика је била Поповићева, Хемон Добрица Милутиновић, Антигону је играла Јелена Петковић, Исмену Бојићева, а Тиресију (како је тада писало, Тарезију) – Гавриловић. Тумаче мањих улога предводи Сава Тодоровић као Гласник, а с њим су и Димитријевић (Стражар), Иличић (Слуга), те Д. Петровић, Руцковић, Павловић и Божовић као корифеји, стари тебански.

После премијере „Политика“ објављује прилично немушти приказ под насловом „Класично вече“. Чини се да је рецензент (потписан иницијалом У) хтео да избегне изношење суда који је очигледно био неповољан по представу. Уз обећање да ће о свему опширно писати после друге представе (што се није догодило), он закључује похвалом која је упућена публици: „Наша се публика, које је било довољно, држала славно. Како вели: е нећете ви нама више пребацивати да немамо класичног укуса“. Реприза је играна 10. септембра уз премијеру Молијеровог „Жоржа Дандена“, а треће и последње извођење ове поставке је било 17. јануара 1906. уз Лабишову комедију „Прах у очи“.

Следећа премијера „Антигоне“ пада у доба управниковања Велимира Живојиновића Масуке,

Д. Милошевић, З. Марковац, Д. Милутиновић, 1925.

4. априла 1925, овог пута у преводу Симе Пандуровића. Представа је, као гост, режирао Александар Варешчагин, сценограф и костимограф је био Владимир Загородњук, а на плакату стоји и: „Музика по старим грчким мотивима“. У насловној улози је била Злата Марковац, Дара Милошевић је тумачила Исмену, Добрица Милутиновић је био Креонт, Анка Врбанић је тумачила Еуридику, Војислав Јовановић је био Хемон, у улози Тиресије је био Милорад Гавриловић, а у мањим улогама су наступили Јован Ђедо Антонијевић (Стражар), Божидар Николић (Гласник), Светислав Милутиновић (Роб), Мата Милошевић (Кор), Марија Поповић (Свештеница).

Критике објављене следећег дана у „Политици“ и „Правди“,

нажалост, више говоре о сукобу, највероватније политичке природе, између ова два гласила, као и о њиховом различитом погледу на нову управу Позоришта, него о самој представи. Милоје Милојевић у „Политици“ антиципира ову ситуацију: „Ја већ видим по неке од оних који пишу критике по дневним листовима и којима ће баш то питање (хора – прим. Ј.С) дати zgodну прилику да се извичу и напсују. Изгледа да је и то задовољство своје врсте“. Овај критичар топло поздравља потез враћања на репертоар античке трагедије и оцењује да је представа „добро играна“, а глумци су „успели да оживе, да нам учине блиским личности које су тумачили“. Међутим, „Правдин“ рецензент Душан Крунић напада Позориште, упра-

ву, редитеља... „Велику истину носе оне Дантеове речи, да се само слични друже, да се слични траже и нађу. Тако је и у нашем позоришту: управник – двојкаш нашао је редитеља – двојкаша“. Пришивши редитељу епитет шмирант, а управнику незналица, он даље сипа како се „шарлатанским радом првога и кажњивим пристанком другога“ дошло до „срамне премијере“, и наставља увредама: „јадни провинцијалац“ Варешчагин „дрско спроводи режију“, демонстрирајући своје „шарлатанство“. Он даље објашњава какав је то редитељев неопростиви грех према античкој трагедији: „Хор се није ни појављивао, Г. Варешчагин просто је стрипао једног глумца у оркестар, који је читао текст хора!“. За Крунића овај потез значи лишавање античке трагедије „њене највеће дражи и главне карактеристике“. Пандуровићев превод Крунић оцењује као „комичан“, нарочито у дијалозима Антигоне и Креонта, јер му се она обраћа са „ви“.

Да ли је слично Крунићу мислила публика, или нова управа (Масука је био на челу Народног позоришта само од новембра 1924. до августа 1925), или је реч о нечем трећем, тек – Варешчагинова „Антигона“ је одиграна само још једном до краја сезоне и више се није вратила на репертоар.

■ Јелица Стевановић ■

ВЕЛИКИ ЈУБИЛЕЈ КИР ЈАЊЕ

Две деценије на радост свих

Двадесет година! Две пуне деценије! Деца која су рођена кад и поставка Стеријиног „Кир Јање“ коју је за Народно позориште начинио Егон Савин, стасала су за факултет. Имена и границе државе у којој је настала и живела, промениле су се неколико пута, као и политички и економски режими, па чак и – клима. Али све то није утицало на ову представу! Глумци је играју са несмањеном страшћу и истом радошћу, публика је гледа у истом броју и са истом радошћу као на премијери, 25. децембра 1992. Зубу времена су одолели и декор Герослава Зарића, костими Бојане Никитовић, музика Ксеније Зечевић, као и сценски говор који је са глумцима поставио Радван Кнежевић. Као на премијери, чувеног тврдицу бравурозно игра Предраг Ејдус, његову жену Јуцу Нада Блам, њиховог будућег зета,

нотароша Мишића тумачи Лепомир Ивковић, а оцвалог младожењу Кир Диму – Миленко Павлов. Током две дуге деценије ова представа није имала ни много измена у подели: поред Наде Блам Јуцу је једно време играла Нела Михаиловић; Кир Јањину кћи Катичу је најпре играла Тамара Вучковић, потом Данијела Томовић Пауновић и једном Лидија Стевановић, а сада Златија Ивановић и Миленка Ђорђевић; Кир Диму су играли и Бошко Пулетић, Раде Миљанић и Пеђа Милетић, док улогу слуге Петра, коју је испрва играо Михајло Викторовић, сада тумаче Бошко Пулетић и Србољуб Милин, а играли су је и Борис Андрусевић, Богдан Михајловић, Јанош Тот, и једном Томислав Трифуновић.

„Сензација на Тргу“, „Кир Јања у небеским висинама“ осванули су наслови у новинама после премијере, а критичари су писали да је представа „ненадан, сензациона-

лан догађај“, да су се „висока креативна фреквенција редитеља, глумца, сценографа, костимографа и композитора напросто, лепотом и изражајношћу, магичношћу и интелигенцијом, утапали у наша срца и памет тако да ће нам импресивност овог дела остати заувек у крипти сећања“. И тако је, после чувених Пере Добриновића и Чича Илије Станојевића, Предраг Ејдус остварио креацију која ће остати у историји нашег театра уписана златним словима, јер је „Кир Јању уздигао до неслућених театарских висина, надвио над најсуптилније дуби-

не људске трагике (...) невиђеном прецизношћу, минуциозношћу у грађењу сваког детаља Кир Јањиног лика“.

Уследиле су награде и признања: представа је била проглашена за „најзначајније остварење у култури за 1992“, а

по избору позоришних критичара за „најбољу представу у 1992“, а

за „најбољу представу у 1992“, а

за „најбољу представу у 1992“, а

за „најбољу представу у 1992“, а

за „најбољу представу у 1992“, а

за „најбољу представу у 1992“, а

ра ТВ Београд и свих београдских листова је, уз „Маску“ Црњанског у режији Никите Миливојевића, била и најбоља представа у 1993. Ту су и три Стеријине награде које су добили Савин, Ејдус и Зарић, Ејдус је добио и Награду публике за најбоље глумачко остварење на Позорју. Награде Народног позоришта су добили Ејдус и Зарић, а Нада Блам и Бојана Никитовић – Похвале.

Током протеклих двадесет година, на магичној али и на сценама широм Србије, као и у иностранству: у Бечу, у Акцент театру 1998, у Бања Луци, Куманову и Скопљу 2002, те у Чикагу, у North Shore Art Center 2006. (било је то прво гостовање Народног позоришта у САД), „Кир Јању“ је, до сада, видело више од 72000 гледалаца!

■ Јелица Стевановић ■

Весна Лечић: Силфида која плаче

Девојчица коју је отац, а не као што је уобичајено амбициозна мама, одвео у Балетску школу „Лујо Дачичо“, Весна Лечић (1949) своје балетско школовање је почела и завршила у класи Смиље Мојић. У почетку је више желела да буде пијанисткиња, као нешто старија одушевљавала се медицином, а онда ју је Димитрије Парлић изабрао да са 17 година буде члан београдског Балета. И као тумач мањих солистичких улога и као носилац главних, она је у каријери увек ишла узлазном линијом – од „Руске игре“ из „Лабудовог језера“, Главне робиње у „Половецком логору“, преко улоге сестре (заједно са Иванком Лукатели) у балету „Себастијан“ за коју је добила Награду Народног позоришта 1968, до лирске, умиљате Биљане у „Охридској легенди“.

Из десетина њених солистичких и главних улога тешко је издвојити најзначајније. Весни су одговарале лирске класичне улоге попут оне у „Силфиди“, коју је играла са истанчаним осећањем

Са Радомиром Вучићем у „Охридској легенди“

за балетски романтизам. И увек је истицала да „Prelid“ и „VII vals“ у овом балету једноставно „обожава“. Лебдела је као етерична визија у „Жизели“ тугујући за изгубљеном љубави, па није чудо што је Парлић за њу говорио да је „Жизела која плаче“. За Титанију у „Сну

летње ноћи“ је добила још једну годишњу Награду свога позоришта. Истицала је своју интерпретацију Зелене жене у „Пер Гинту“, а и поред скромности, тако несвакидашње за једну првакињу, говорила је да се „баш поноси“ улогом Ипситиле у балету „Cattuli carmi-

на“. Улога Биљане у последњој Парлићевој верзији „Охридске легенде“ у аналима Народног позоришта остаје запамћена по изузетној изражајности. Статус првакиње београдског Балета добила је тек пет година пред пензију, иако је претходно одиграла велики број главних улога. Своју последњу креацију, Строст у балету „Покајник“, остварила је 1991. и, са 42 године, отишла у пензију.

Но, то је био само крај активне игре на сцени, уследио је Веснин студиозан и озбиљан репетиторски ангажман. Први овакав њен рад био је у балету „Изадора“, на позив коледице, кореографа Јелене Шантић. Весна је била њен асистент и први пут је у својству репетитора ра-

дила са Ашхен Атаљанц и Константином Костјуковим. Искуство је стицала упорно и промишљено радећи. Са очигледним задовољством, о тој својој новој улози говори: „Никада у сали за вежбе не вичем, али сам јако отворена и критична, на смирен начин. тако да су ме прихватили и наши прваци. На пример, у припремама данас већ култног балета ‘Доктор Цекил и мистер Хајд’ Владимира Логунова, радила сам са три играча сасвим различитог темперамента и карактера, што није било баш лако. Јер, Костјуков се на пробама не залаже максимално, али као компјутер памти све што му се каже, Тешча се понаша као марљив ученик, а Касаткин прима репетиторски рад позитивно и на свој начин. Уживала сам у томе. Чини ми се да у овом послу више дајем него у игри, презадовољна сам и стога желим да још дуго будем педагог.“

Наша медицина није добила доброг лекара, али је балет добио пожртвованог репетитора.

(наставиће се)

Јавни и политички рад у међуратном раздобљу

Током целог међуратног периода Грол обавља значајне функције. Од 27. августа 1924. Био је државни подсекретар у Министарству иностраних дела, а Краљевим указом од 8. октобра 1924. је постављен „за изванредног посланика и пуномоћног министра прве групе прве категорије у Цариграду“, али ту дужност није преузео. После Видовданског устава је изабран за члана Главног одбора Демократске странке. Будући да је био начелно противан Видовданском уставу и начину на који је изгласан, и ову функцију не прихвата. За време кризе странке, 1924, покреће поново лист „Одјек“. Наредне године се кандидује и бива изабран за народног посланика Демократске странке, као и на изборима 1927. Министар је просвете у коалиционој влади Веље Вукићевића од 23. фебруара 1928. и на том положају остаје до 6. јануара 1929, односно до избијања Краљеве шестојануарске диктатуре,

после чега са Давидовићем остаје један од најпознатијих опозиционара према режимима који су се смењивали од 1929. до 27. марта 1941.

Поред тога, најпре је био члан одбора Коларчеве задужбине, да би 1. марта 1929. постао управник Коларчевог народног универзитета. Под његовим руководством се одвија градња зграде, која ће постати један од културних симбола Београда до наших дана. На челу Управног одбора Коларчевог народног универзитета налазио се академик Александар Белић, са групом врхунских интелектуалаца, професора београдског универзитета, који су, уз Белића и Грола, током целог међуратног периода осмишљавали и организовали национално изванредно користан програм „ширења научних знања и научних схватања појава у свету“, кроз систематске курсеве и предавања у циљу образовања и васпитавања најширих слојева становника свих делова Београда и Земуна. Рад се одвијао кроз три на-

учне секције (природних и егзактних; правних и економских; историјско-филолошких наука). Као позоришни стручњак, Грол не занемарује ни позоришну уметност у програмима Коларчеве задужбине, тако да се на подијуму нове зграде изводе и целе представе, а најчешће одломци из појединих представа као илустрације предавања о драмским ауторима, домаћим и страним књижевницима. Поводом свечаног отварања зграде Коларчевог народног универзитета, 19. октобра 1932, објављена је прва књига библиотеке КНУ – „Споменица“ о свечаном отварању, уз беседу др Александра Белића и „Основе програма и статута КНУ“, с коментарима директора Милана Грола. У „Споменици“ су фотографије зграде, план зграде и појединих дворана, као и лепа репродукција портрета Илије М. Коларца, рад Уроша Предића.

Јула 1938. странка на власти наручује памфлет против Грола, добро плативши бившем глумцу Алекси-Реши Радовићу (1876–

Коларчева задужбина

1942) да напише брошуру „Шта чекаш, Краљевска Владо?“ Опскуран памфлет на 15 страница објављен је под псеудонимом Србин Србиновић, у којем се не бирају речи да се оцрни јавни и политички лик Милана Грола, не презајући од ружних алузија на његово неспско презиме (име се преиначује у Емил), па све до проглашења угледног опозиционог политичара – крадљивцем угља за огрев! Типичан пример чаршијског политичког бешчашћа у међуратном раздобљу и освете неуспелог глумца према свом некадашњем управ-

нику који га није „превео“, односно који га је отпустио по примени Позоришног закона из 1911. године (Милан Јовановић-Стоимировић, „Дневник 1936–1941“, Нови Сад, 2000).

Грол се повлачи са положаја управника Коларчевог народног универзитета 31. октобра 1938. и потпуно се просвећује професионалном партијском раду у Демократској странци. По смрти Љубе Давидовића, фебруара 1940. постаје председник Демократске странке.

(наставиће се)

ВЕЛИКА СЦЕНА

ДЕЦЕМБАР 2012.

субота 19.00 АДРИЈАНА ЛЕКУВРЕР опера Франческа Чилее 01	недеља 19.30 КАЊОШ МАЦЕДОНОВИЋ драма Виде Огњеновић 02	уторак 19.30 КРАЉИЦА МАРГО балет на музику Горана Бреговића 04	среда 19.30 СЕВИЉСКИ БЕРБЕРИН опера Ђоакина Росинија 05	петак 19.30 МИЗАНТРОП комедија Ж. Б. П. Молијера 07	недеља 19.30 ХЕНРИ ШЕСТИ драма Вилијама Шекспира 09	понедељак 20.00 ГОЛГОТА И ВАСКРС СРБИЈЕ у извођењу Ансамбла народних игара и песама Србије „Коло“ 10	уторак 19.30 КО ТО ТАМО ПЕВА балет на музику Војислава Вокија Костића 11	среда 20.00 КАВАЛЕРИЈА РУСТИКАНА опера Пјетра Маскањија 12	петак 19.30 АНТИГОНА / ПРЕМИЈЕРА трагедија Софокла 14	субота 19.30 ДОН ПАСКВАЛЕ опера Гаетана Доницетија 15	недеља 12.00 ПЕТАР ПАН балет у кореографији Бруса Стајвела 16	недеља 19.30 ПОКОЈНИК комедија Бранислава Нушића 16	понедељак 12.00 СВЕЧАНА АКАДЕМИЈА поводом 75 година Економског факултета 17	понедељак 20.00 ПРОМОЦИЈА КЊИГЕ „МИЛКА СТОЈАНОВИЋ“ аутора Рашка В. Јовановића 17	уторак 19.30 АЛЕКСАНДАР балет у кореографији Роналда Савковића 18	четвртак 19.30 ЖИЗЕЛА балет Адолфа Адама 20	петак 19.30 АНТИГОНА трагедија Софокла 21	субота 19.30 ЉУБАВНИ НАПИТАК опера Гаетана Доницетија 22	недеља 11.00 ПЕТАР ПАН балет у кореографији Бруса Стајвела 23	недеља 19.30 ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића 23	понедељак 20.00 СВЕЧАНА АКАДЕМИЈА поводом 100 година српског војног ваздухопловства 24	уторак 16.00 20.00 ШЧЕЛКУНЧИК представа Балетске школе „Лујо Давичо“ 25	среда 19.00 КАРМЕН опера Жоржа Бизеа 26	четвртак 19.30 ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО балет П.И. Чајковског 27	петак 19.30 ДЕРВИШ И СМРТ Б. М. Михиз / Е. Савин, по роману Меше Селимовића 28	субота 19.30 КИР ЈАЊА / 20 година од премијере комедија Јована Стерије Поповића 29	недеља 19.30 СЛЕПИ МИШ оперета Јохана Штрауса 30	недеља 20.00 НОВОГОДИШЊИ ГАЛА КОНЦЕРТ 13
--	---	---	--	--	--	---	---	---	--	--	---	--	---	--	--	--	--	---	--	---	--	---	--	--	---	---	---	---

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

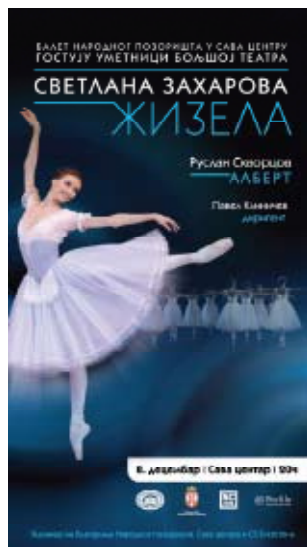
субота 20.30 ГРАЂАНИН ПЛЕМИЋ комедија Ж. Б. П. Молијера 01	недеља 20.30 ЗАГОНЕТНЕ ВАРИЈАЦИЈЕ драма Ерика Е. Шмита 02	понедељак 20.30 ЛАЖА И ПАРАЛАЖА комедија Јована Стерије Поповића 03	уторак 20.30 зли дуси Т. М. Ригонат, по роману Ф. М. Достојевског 04	среда 20.30 зли дуси Т. М. Ригонат, по роману Ф. М. Достојевског 05	четвртак 20.30 ХАСАНАГИНИЦА драма Љубомира Симића 06	петак 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Е. Шмита 07	субота 20.30 СТАКЛЕНА МЕНАЖЕРИЈА драма Тенесија Вилијамса 08	понедељак 20.30 ХЕДА ГАБЛЕР драма Хенрика Ибзена 10	уторак 20.30 ХЕДА ГАБЛЕР драма Хенрика Ибзена 11	среда 20.30 ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја 12	четвртак 20.30 МИСИС ТОЛСТОЈ драма Сергеја Коковина 13	петак 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда 14	субота 20.30 ЖЕНИДБА комедија Николаја В. Гогоља 15	недеља 20.30 ВЕЧЕ БАЛЕТА И МОДЕ 16	понедељак 20.30 ДРЖАВНИ СЛУЖБЕНИЦИ драма Роналда Харвуда 17	четвртак 20.30 ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја 20	петак 20.30 СТАКЛЕНА МЕНАЖЕРИЈА драма Тенесија Вилијамса 21	субота 20.30 ПРЕДСТАВА ХАМЛЕТА У СЕЛУ МРДУША ДОЊА комедија Ива Брешана 22	недеља 20.30 КОВАЧИ комедија Милоша Николића 23	понедељак 20.30 СЕКСУАЛНЕ НЕУРОЗЕ НАШИХ РОДИТЕЉА драма Лукаса Берфуса 24	уторак 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда 25	среда 20.30 ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја 26	четвртак 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Е. Шмита 27	петак 20.30 КОНЦЕРТ ХОРА ФЛАУТА „БЕОГРАДСКА СИРИНГА“ 28	субота 20.30 ИГРАЈУЋИ ЖРТВУ комедија Владимира и Олега Пресњакова 29
---	--	--	---	--	---	--	---	--	---	---	---	---	--	---	--	--	--	--	--	---	--	---	---	--	---

ДОГАЂАЈИ У ДЕЦЕМБРУ

- 08.12. ЖИЗЕЛА, балет Адолфа Адама, гостовање Светлане Захарове, примабалерине Большој театра, у 20 часова, Сава центар
10.12. ГОЛГОТА И ВАСКРС СРБИЈЕ, у извођењу Ансамбла народних игара и песама Србије „Коло“, у 20 часова, Велика сцена
14.12. АНТИГОНА / ПРЕМИЈЕРА, трагедија Софокла, Велика сцена
16.12. ВЕЧЕ БАЛЕТА И МОДЕ, Сцена „Раша Плаовић“
17.12. СВЕЧАНА АКАДЕМИЈА, поводом 75 година Економског факултета, у 12 часова, Велика сцена
17.12. ПРОМОЦИЈА КЊИГЕ „МИЛКА СТОЈАНОВИЋ“, аутора Рашка В. Јовановића, у издању Службеног гласника и Народног позоришта, у 20 часова, велика сцена
24.12. СВЕЧАНА АКАДЕМИЈА, поводом 100 година српског војног ваздухопловства, у 20 часова, Велика сцена
25.12. ШЧЕЛКУНЧИК, представа Балетске школе „Лујо Давичо“, у 16 и 20 часова, Велика сцена
28.12. КОНЦЕРТ ХОРА ФЛАУТА „БЕОГРАДСКА СИРИНГА“, Сцена „Раша Плаовић“
29.12. ОТВОРЕНА ВРАТА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА, у 12 часова
29.12. КИР ЈАЊА / 20 година од премијере, комедија Јована Стерије Поповића, Велика сцена
13.01. НОВОГОДИШЊИ ГАЛА КОНЦЕРТ, у 20 часова, Велика сцена

ГОСТОВАЊА У ДЕЦЕМБРУ

- 08.12. ЖИЗЕЛА - Сава центар

Радно време благајне: сваког дана од 11 до 15 и од 17 сати до почетка представе. Недељом од 17 сати до почетка представе.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ
ЗАДРЖАВА ПРАВО ИЗМЕНЕ РЕПЕРТОАРА

Телефон благајне: 2620-946

Телефон за групне посете: 2626-566

www.narodnopozeriste.rs

Издавачка делатност Народног позоришта у Београду

За издавача Дејан Савић, в. д. управника | Главни уредник Позоришних новина Жељко Хубач | Заменик главног уредника Јелица Стевановић | Редакција: Микојан Безбрадица, Милош Дујаковић, Бранкица Кнежевић, Вања Косанић | Сарадници: Милица Зајцев, Зоран Т. Јовановић, Драган Стевовић, Марија Милић | Техничка редакција: арт директор и графички дизајнер Јован Тарбук, графички дизајнер Јелена Ратковић | Коришћене фотографије архива Народног позоришта, МПУС и личних архива | Припрема и дизајн Народно позориште у Београду | Народно позориште у Београду, Француска 3, 11000 Београд | Маркетинг 2622-180